

Enric Sòria, ressenya publicada al diari AVUI, pàgina 49. Diumenge, 11 de maig del 2008

En el número 43 de la benemèrita revista valenciana Caràcters, Francesc Parcerisas afirma que els escriptors de la seua generació que es van posar a escriure en català eren uns esbojarrats, però els d'ara són uns suïcides. Tan malament creu que va la cosa. Cert que escriure en català no és la gràcia del món, però tampoc em sembla un suïcidi. Hi ha llibres i lectors, i no crec que tot plegat s'esfume d'un dia per l'altre. La literatura catalana té futur. Potser no tan brillant com alguns imaginaven, però en té. I com sempre, el futur es construirà des del present, amb les possibilitats i la voluntat del present. Per això, la denúncia i posterior correcció de les mancances corregibles és útil, però un excés de pessimisme no va enlloc. A València, el pessimisme s'entén més. En la mateixa revista, Vicent Usó ens recorda, per exemple, que el poeta Josep Porcar ha publicat en internet el seu últim llibre perquè no trobava cap editorial on fer-ho. Porcar no és cap desconegut. Té llibres aplaudits i premis importants. Si això passa amb escriptors consagrats, podem suposar com els va als altres. La manca de tota mena de suport ha perjudicat molt la jove indústria editorial valenciana, que ara viu una crisi que no té igual en cap altra autonomia amb llengua pròpia. Això deixa a la intempèrie molts escriptors -perquè n'hi ha molts-, sobretot els més joves. I mentre al Principat continuen recontant-se les glòries de Frankfurt o es dediquen a l'esport dels averanys funestos, una pila d'escriptors sense cap desig de suïcidar-se viuen un present de veres amarg en un terç del nostre àmbit lingüístic, i tothom fa com si això no estiguera hipotecant ara mateix el futur de tots.